

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobce: V. L. B.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2004, č. j. 47 Az 838/2003 - 22,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 284/VL - 20 - P17 - 2003 ze dne 25. 6. 2003 nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel za důvod opuštění vlasti označil nemožnost nalézt zaměstnání a potíže se zajišťováním obživy pro sebe a svou rodinu. Vyjma ekonomických problémů stěžovatel jiné obtíže nezmínil a o azyl požádal, aby si tak legalizoval pobyt v České republice. Žalovaný tak v jeho případě neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl žalobou ke krajskému soudu, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní

řád“), určující povinnosti správního orgánu v průběhu správního řízení a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu a zároveň konstatoval, že nebyly dostatečně prověřeny podmínky života ve Vietnamu, jejichž správné vyhodnocení by vedlo k udělení humanitárního azylu.

Krajský soud žalobu zamítl a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatelovy námitky byly pouze obecné, jednotlivá domnělá porušení správního řádu nejsou nijak konkretizována. Přestože stěžovatel vytýká žalovanému nedostatečné zjištění skutečného stavu věci, krajský soud taková pochybení neshledal a naopak dospěl k závěru, že skutečný stav byl zjištěn řádně a dostatečně. Jelikož stěžovatel v průběhu správního řízení za důvod opuštění vlasti označil pouze potíže s hledáním zaměstnání, je závěr žalovaného, že nesplňuje podmínky udělení azylu podle § 12 – § 14 zákona o azyl, zcela správný a v souladu se zákonem. Udělení humanitárního azylu je při tom věcí volné úvahy žalovaného, neboť na jeho poskytnutí není právní nárok. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 29. 10. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 5. 11. 2004.

Stěžovatel svou kasační stížnost odůvodňuje tím, že pouze jediný pohovor, který byl ve správním řízení veden, nemohl v žádném případě postačovat pro udělení či neudělení azylu. Stěžovatel některým otázkám, které mu byly položeny, úplně nerozuměl, nechápal jejich obsah a neměl dostatek času na jejich zodpovězení. Rovněž nebyl v žalobním řízení zastoupen právním zástupcem ani tlumočnickem a nemohl tedy uplatnit svá práva tak, jak je zaručují platné zákony ČR. Dále poukázal na skutečnost, že prací v České republice živí své dvě děti, které ve Vietnamu studují vysokou školu a jsou na něm proto zcela závislé. Pokud by se byl nucen vrátit do Vietnamu, neměl by reálnou naději na získání zaměstnání, a nemohl by se proto starat o svou rodinu. Tyto důvody považuje stěžovatel za dostatečné pro udělení humanitárního azylu, přičemž se domnívá, že byly naplněny rovněž podmínky pro udělení azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu. Výslovně pak uplatňuje stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy s výjimkou níže uvedenou přípustná. Uplatnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) je v daném případě neopodstatněné, neboť krajský soud řízení nezastavil ani návrh neodmítl.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal postup krajského soudu při přezkumu existence důvodů pro udělení azylu a vztahení překážky vycestování ve stěžovatelově případě. Pokud krajský soud opřel zamítnutí stěžovatelovy žaloby o to, že neuvedl žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, použil správný právní předpis a správnou právní normu a nesprávnosti se nedopustil ani při interpretaci. Ustanovení § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně. Pouhá absence stálého zaměstnání za situace obecného nedostatku pracovních příležitostí v zemi takovýmto důvodem není. Krajský soud tedy konstatací tohoto závěru při posuzování právní otázky důvodů pro udělení azylu nepochybil.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti výslovně uplatnil též nesprávné posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Ustanovení § 13 zákona o azylu však umožňuje žalovanému udělit azyl osobě, jejíž rodinný příslušník (jednotlivé kategorie rodinných příslušníků jsou přitom vymezeny odstavcem 2 tohoto ustanovení) obdržel v České republice ochranu formou azylu. Tato námitka není důvodná, jelikož z obsahu žádosti o azyl (č. 1. 7 správního spisu) je zřejmé, že na území České republiky se nenachází žádný stěžovatelův rodinný příslušník.

Pokud stěžovatel dále uvádí, že v jeho případě je splněn azylově relevantní důvod podle § 14 zákona o azylu, pak ani tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Podle tohoto ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení (srov. rozsudek publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil osobní situaci stěžovatele a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Tato stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

Námítky stěžovatele ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí

správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Aby však mohla být tato námitka přípustně namítána a aby tak Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k posouzení její důvodnosti, musel by stěžovatel namítat nyní tutéž vadu řízení před žalovaným, jakou již namítal v řízení před krajským soudem. Pokud by ji namítal nově až nyní v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud by se jí podle § 103 odst. 1 písm. b) a § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat. Předpokladem přípustnosti námitky vůči postupu žalovaného ve správním řízení nyní v řízení o kasační stížnosti je tedy uplatnění takové vady správního řízení již v řízení před krajským soudem ve formě žalobního bodu. Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které stěžovatel považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Námitka procesních pochybení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. byla obsažena v žalobě ke krajskému soudu pouze v obecné rovině, v níž také byla krajským soudem přezkoumána. Pokud ale stěžovatel v kasační stížnosti tyto své námitky zcela přesně specifikuje na nedostatečné provedení pohovoru, pochybení při pokládání otázek či vedení pohovoru, pak nelze než konstatovat, že tyto námitky mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem, ale neučinil tak. Proto ohledně této námitky Nejvyšší správní soud uzavírá, že se opírá o jiný - zřetelně konkrétněji vymezený - důvod, než který byl uplatněn v řízení před krajským soudem, ač v předcházejícím soudním řízení uplatněn být mohl, a Nejvyšší správní soud se jí tak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže zabývat. V této části tedy Nejvyšší správní soud shledává kasační stížnost nepřipustnou.

Pokud dále stěžovatel s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tvrdí, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, pak i tato námitka je sice přípustnou, neboť směřuje proti přezkumu, jak jej provedl krajský soud, není však důvodnou. Rozhodnutí krajského soudu není nesrozumitelné a netrpí ani nedostatkem důvodů rozhodnutí. Řízení před krajským soudem netrpělo vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že nebyl v řízení zastoupen zástupcem, a proto nemohl řádně uplatňovat svá zákonná práva, pak k tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel měl možnost dát se sám v řízení kdykoli zastupovat osobou, jíž si zvolí, o ustanovení zástupce soudem ovšem nepožádal a z obsahu soudního spisu taková potřeba sama o sobě nevyplývá. Rovněž tato stěžovatelova námitka proto není důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu